

ЗЕЦ И МЕДВЕДИЦА

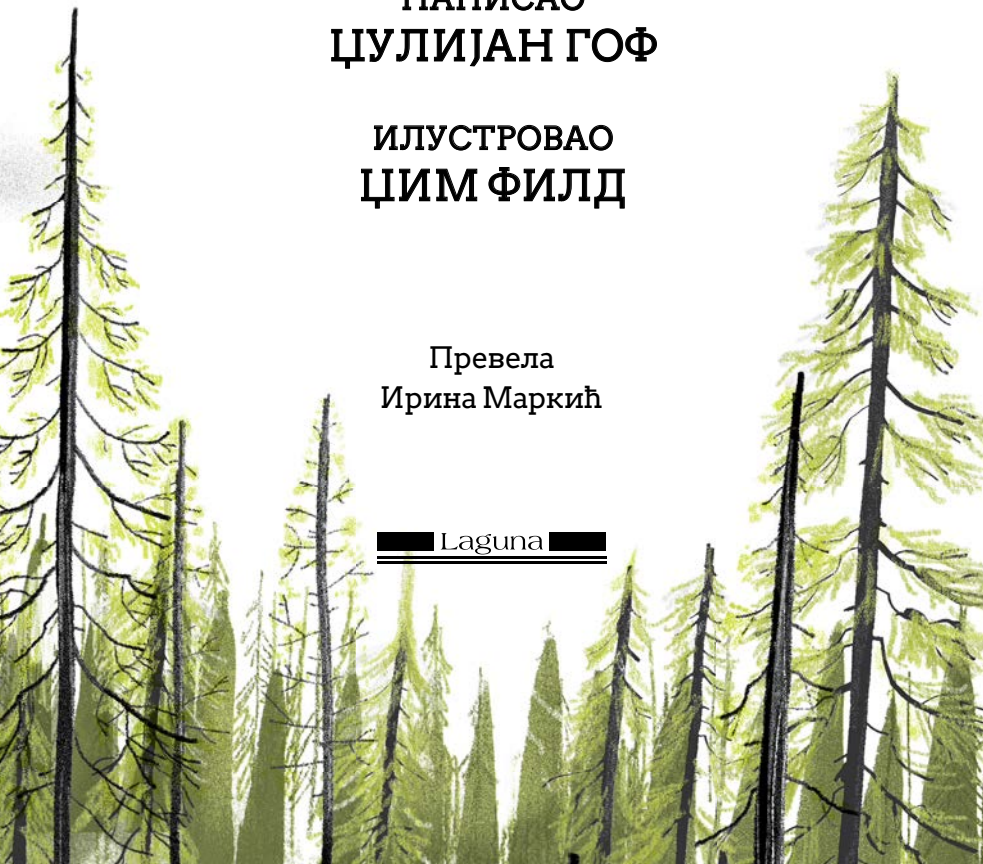
Перната напаст

НАПИСАО
ЏУЛИЈАН ГОФ

ИЛУСТРОВАО
ЏИМ ФИЛД

Превела
Ирина Маркић

■ Laguna ■

Наслов оригинала
Julian Gough and Jim Field
RABBIT & BEAR THE PEST IN THE NEST

Text copyright © Julian Gough 2016
Illustrations copyright © Jim Field 2016
First published in Great Britain in 2016
by Hodder Children's Books
The rights of Julian Gough and Jim Field to be identified as the Author and
Illustrator of the Work have been asserted by them in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. Apart from any use permitted under UK copyright law, this publication may only be reproduced, stored or transmitted, in any form, or by any means with prior permission in writing from the publishers or in the case of reprographic production in accordance with the terms of licences issued by the Copyright Licensing Agency and may not be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

All characters in this publication are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

Translation copyright © 2023 за српско издање, ЛАГУНА

За библиотеку Фанбра у којој сам откривао све
– од сликовница са две године до нове музике
с двадесет две године.

Хвала вам што сте били ту.

Ц. Ф.

За своју мајку, Елизабет Гоф (коју су звали Бети
Гроган све док се није удала за мог оца).
Нисам био клинац којег је лако било послати на
спавање, али ми је мама читала приче с пуно стр-
пљења, чак и онда када сам тражио да ми чита
Млишавої врећасїої слона педесет седми пут.

Ц. Г.

СЕСТРИНСКЕ ПЛАНИНЕ

ЛИТИЦА ЗА
ХИЉАДЕ ПТИЧИЦА

МЕДВЕДИЧИНА
ПЕЋИНА
ДРВО ДЕТЛИБИЦЕ

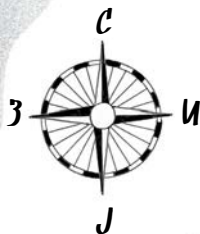
ЗЕЧЈА
ЈАМА

ЦИНОВСКО
ИГРАЛИШТЕ
У ПЕСКУ

ЦВЕТНА
ПОЉАНА

ГРОМОВИТЕ ПЛАНИНЕ

ОВУДА ДО
ЧУДОВИШТА
(ЗМАЈСКИХ,
МОЋНИХ,
ЉУДСКИХ!)

СЛАП
ДИВЉИХ
ТУПСОНА

ВУЧЈА
ШУМА

ОСТРВО
ВЕЛИКИХ
БОРОВА

КАМЕНИТА
ПЛАЖА

ЈЕЗЕРО
ДУГОЊА

ОСТРВЦЕ

ОСТРВО
СИЋУШНЕ
МАХОВИНЕ
(КАМЕНЧИНА)

ЖАБЉА
КЛОЊА

ОВУДА КА ОКЕАНУ

У медвеђој пећини Зец је слатко
спавао кад га је одједном
пробудила СТРАШНА бука.

Јаој, не!, помисли Зец. Грми!

Широм је отворио очи.

Блеснуло је у пећини.

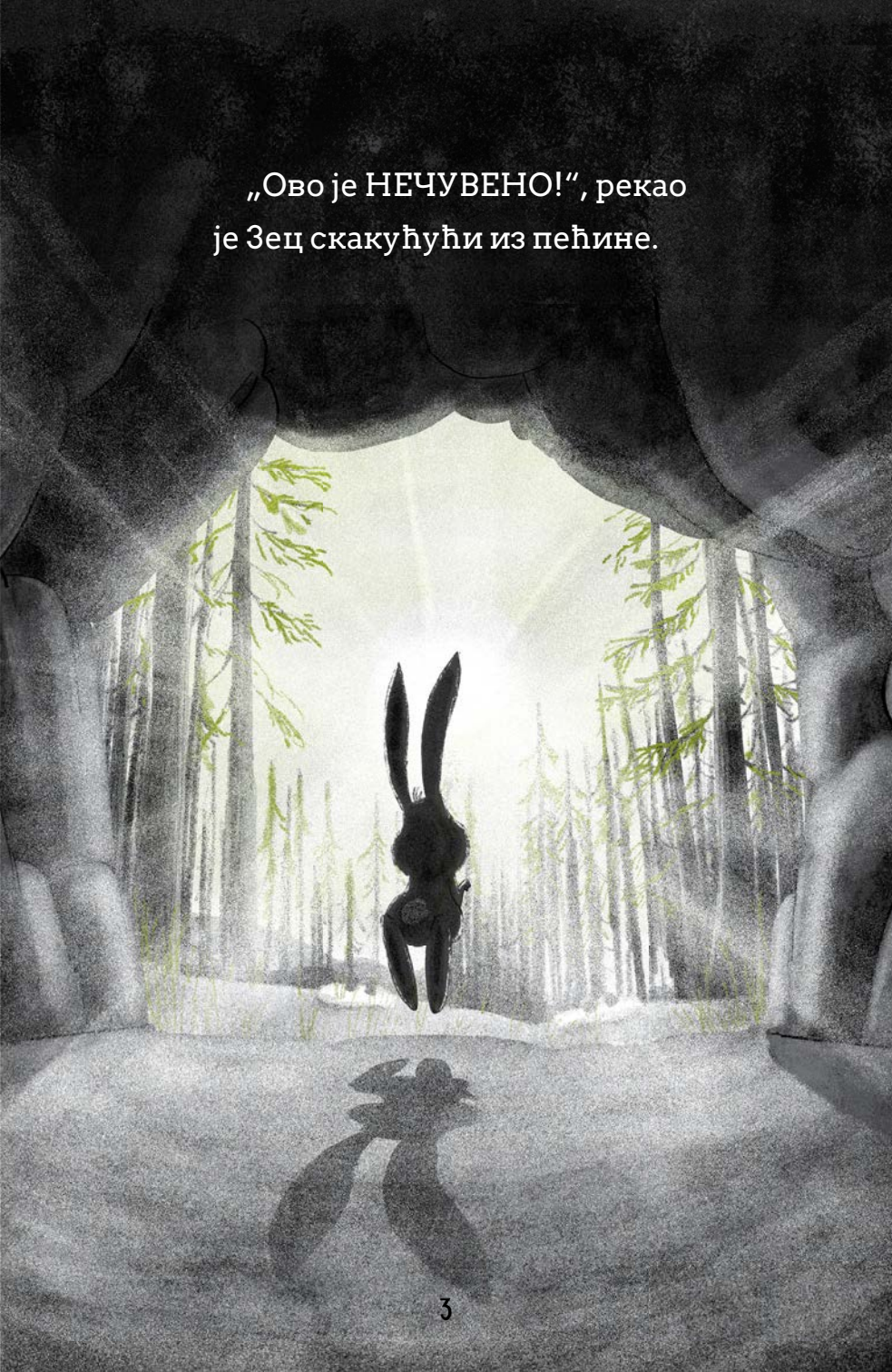
Јаој, не!, помисли Зец. Сева!

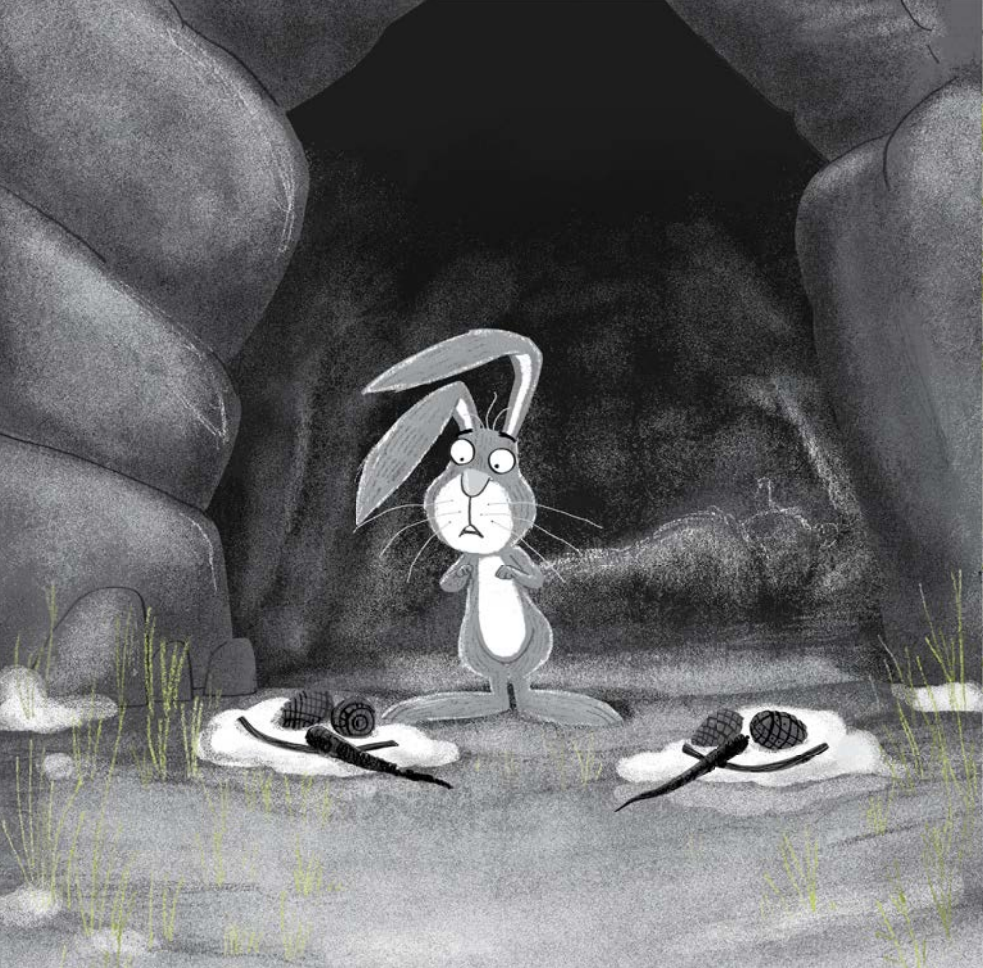
Али није севало, били су то само зраци сунца. То што је грмело била је само Медведица која је ГЛАСНО хркала.

Дошло је Зецу да се покрије ушима, али колико год да су велике биле, овакву буку нису трпеле.

„Ово је НЕЧУВЕНО!“, рекао
је Зеџ скакућући из пећине.

Од дебелог снега остале су две залеђене гомилице. По две шишарке, прутућ и шаргарепа лежали су на свакој.

*Ошoйиo нам се Снешко Белић,
помисли Зец.*

А онда га је
прострелила мисао као
гром из ведре неба.

Пролеће, најокоп!,
помисли Зеџ.

Коначно!
Време је да се вратим кући.
Пријало му је да зимује код
своје другарице Медведице, али
га је хркање излуђивало.

Зец је одскакутао с
Медведичиног брда у своју
равницу.

Хммм... Јазбина је након дуге
зиме била више ћумез него дом.

*Време је за пролећно
чишћење, помисли Зец, па
ускочи у јазбину.*

Богами, јазбина
је била прави брлог
пун гранчица и сувог
лишћа... Кад је скупио све
на гомилу, угледао је...
Хммм... Каква је то каменчина?
Корен дрвета? Али, чекај мало...
Пар очију!

„Јаооооој!“,
узвикну Зец
толико гласно да
му је одзвонило
у ушима.

ЗМИЈА!

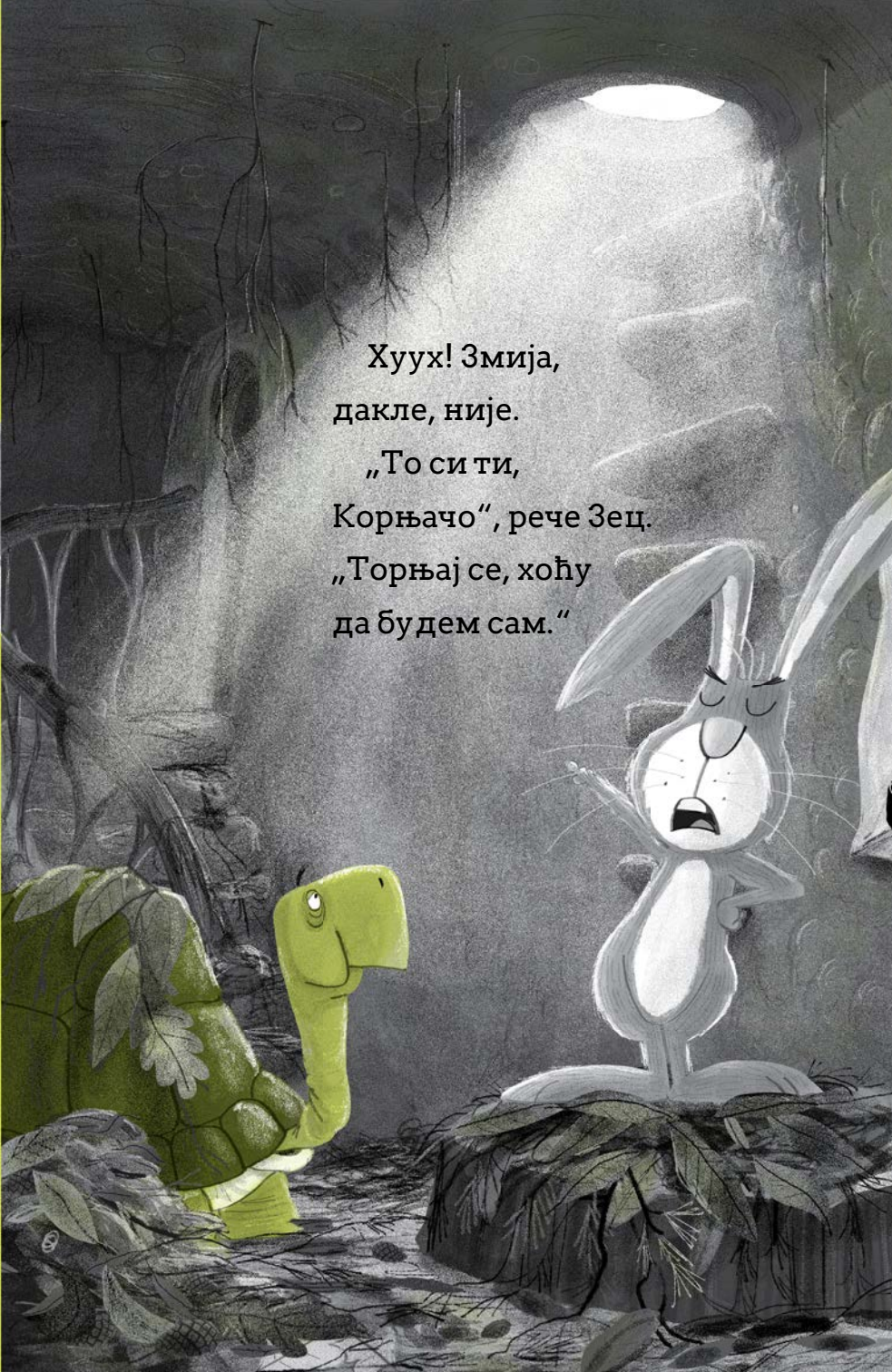

Два малена ока
зурила су право у Зеца.

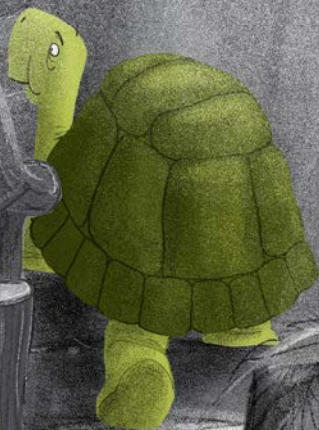
„Зззздрррраавооо,
Ззззееечииићууу“,
развукла је уз уздах
килава животиња.

Хуух! Змија,
дакле, није.

„То си ти,
Корњачо“, рече Зец.
„Торњај се, хоћу
да будем сам.“

„Зар је...
година веееећ...
проооошлааа...?“,
знатижељно ће Корњача.
„Јесте!“, одговори Зец. „И већ
је бучно! МИР И ТИШИНА“, викао
је, „ТО ЈЕ СВЕ ШТО МИ ТРЕБА!“ Јаој.
Зујало му је у ушима.

„Дооообррроо, Ззззееечииићууу“, рече
трома Корњача која је Зеца излуђивала.

Напокон је успела да се одвуче из
јазбине и задремала чим је угледала
светлост дана.

„Коначно“, рече Зец и
седе на заспалу Корњачу.

Зец се протезао и
сунчао.

Мир и тишина!

КУЦ-КУЦ! КУЦ-КУЦ!

Поскочио је Зеџ толико да је сам себе
препао. (Зеџ се плашио висине.)

„Излудећу!“, узвикнуо је кад се
приземљио. Погледао је около.

Ништа.

КУЦ-КУЦ! КУЦ-КУЦ!
КУЦ-КУЦ! КУЦ-КУЦ!

Зец обори поглед.
Нема ничега...

Зец подиже поглед.
Нешто богами
јесте!!!

Шта је то за име
света?

„Медведице!“,
узвикну Зец.
„Медведице,
долази овамо!
Ово ће морати да
престане!“

